

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **TSR Czech Republic s.r.o.**, IČ 40614875, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 192/79, zastoupeného JUDr.Ing.Radkem Halíčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Pobřežní 1a, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu se sídlem Praha 1, Štěpánská 28), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 28.6.2011, č.j.: 6969/11-1300-106516

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení v částce 2.471,80,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jímž byl v odvolacím řízení změněn dodatečný platební výměr, vydaný Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 27.10.2010, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období leden 2008 tak, že se žalobci dodatečně vyměruje daň ve výši 455.562,-Kč a penále ve výši 91.112,-Kč.

Žalobce namítl, že předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka splnění podmínek nároku žalobce na odpočet daně z přidané hodnoty u plnění, která žalobce ve zdaňovacím období leden 2008 přijal od Libora Diviše a za něž žalobce uhradil kupní cenu v hotovosti. Žalobce má za to, že přijetí těchto plnění od Libora Diviše, který byl plátcem DPH, bylo v rámci daňové kontroly dostatečně prokázáno. Podle správce daně a žalovaného však žalobce neprokázal, že předmětná plnění přijal od Libora Diviše.

Žalobce namítl nezákonnost obou rozhodnutí finančních orgánů s tím, že správce daně a následně žalovaný nesprávně a neúplně hodnotili důkazy, provedené v daňovém řízení v rozporu se základními zásadami hodnocení důkazů a v rozporu s principy rozdělení důkazního břemene v daňovém řízení dospěli k nesprávnému závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem.

V bodě č. III podané žaloby popsal žalobce skutkový stav a uvedl, že předmětem jeho podnikatelské činnosti je především výkup kovů a kovového odpadu, zejména výkup železa, oceli a barevných kovů. Dodavateli žalobci jsou průmyslové výrobní podniky, jejichž činností vzniká kovový odpad a subjekty obchodující s kovovým odpadem. Koncem roku 2007 byl zaměstnanec žalobce na pozici obchodník pan Stanislav Langr kontaktován panem Liborem Divišem ohledně možnosti dodávání většího množství barevných kovů žalobci. Před započítáním samotných dodávek si Stanislav Langr od Libora Diviše vyžádal jeho výpis ze živnostenského rejstříku a osvědčení o registraci k DPH. Tím žalobce náležitě ověřil, že Libor Diviš byl plátcem DPH. Za účelem zajištění vystavování daňových dokladů na své dodávky Libor Diviš žalobci udělil dne 3.12.2007 zplnomocnění k vystavování daňových dokladů podle ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Ve dnech 10., 11., 14., 15., 16. a 23.1.2008 žalobce přijal zdanitelná plnění – dodávky kovového odpadu od pana Libora Diviše ve své pobočce v Olomouci. Dopravu těchto dodávek na uvedenou pobočku zajišťoval sám dodavatel. Za uvedené dodávky zaplatil žalobce Liboru Divišovi v hotovosti, účetní pobočky žalobce v Olomouci paní Věra Vlasáková vždy ověřila totožnost Libora Diviše na základě předloženého občanského průkazu a na daňový doklad Libor Diviš vždy potvrdil převzetí hotovosti podpisem.

Na základě provedené daňové kontroly správce daně vyhodnotil dodávky materiálu přijaté žalobce od Libora Diviše za úhradu v hotovosti jako dodávky, u nichž žalobce neprokázal přijetí od dodavatele uvedeného na daňových dokladech. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH u těchto dodávek zboží. Na základě zprávy o daňové kontrole správce daně vydal dodatečný platební výměr, jímž snížil nárok na odpočet DPH uplatněný žalobcem v daňovém přiznání za kontrolované zdaňovací období. Vyměřil tak žalobci za zdaňovací období leden 2008 DPH v celkové výši 371.986,-Kč a penále ve výši 74.397,-Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání a zároveň dne 24.2.2011 podal dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období leden 2008, v němž dodatečně snížil původně uplatněný nárok na DPH o částku 83.576,-Kč, která připadala na odpočet DPH z plnění od společnosti KEPP s.r.o. Žalovaný však neuznal důvody odvolání uvedené žalobcem a změnil dodatečný platební výměr s ohledem na dodatečné daňové podání žalobce tak, že zvýšil částku dodatečně vyměřené daně o 83.576,-Kč a zvýšil přiměřeným způsobem i vypočtené penále.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní úřad nesprávně a neúplně hodnotil důkazy a nesprávně aplikoval princip rozdělení důkazního břemene v daňovém řízení. Podle názoru

žalobce nesprávně správní úřady vyložily svědecké výpovědi svědků Libora Nováka, Stanislava Langra, Leoše Kelicha a Dalibora Šindeláře a tvrzení žalovaného o tom, že předmětné dodávky za hotové uskutečnil Libor Diviš, přesvědčivě nedokládají tyto svědecké výpovědi, je pouze potvrzením nedostatků v postupu správních úřadů při hodnocení provedených důkazů. Pokud žalovaný tvrdí rozpor mezi svědeckými výpověďmi Miroslava Golda a Dalibora Šindlera, spočívající v tom, že Miroslav Gold vypověděl, že se s Liborem Divišem nikdy osobně nesetkal a Dalibor Šindler vypověděl, že Libor Diviš byl vykládkám přítomen, žalobci nezbyvá než konstatovat, že tento rozpor je pouze zdánlivý a je důsledkem přístupu správce daně a žalovaného zaměřeného *a priori* pouze na zpochybnění provedených důkazů a nikoli na co nejúplnější objasnění skutkového stavu. Výpovědi Miroslava Golda a Dalibora Šindlera se vzájemně shodují v tom, že řidič vozidla Dalibor Šindler po zvážení dodávek nepřebíral vážní listky a shodují se i pokud jde o tovární značku vozidla, přepravujícího dodávky pana Libora Divíše. Skutečnost, že Libor Diviš byl v areálu pobočky žalobce přítomen ve dnech, kdy k předmětným dodávkám došlo, je jednoznačně potvrzena vystavenými daňovými doklady a nich uvedeným číslem občanského průkazu s podpisem Libora Divíše, potvrzujícím převzetí hotovostí a dále svědeckou výpovědí účetní Věry Vlasákové. Ani skutečnost, že některé vážní listky nebyly opatřeny razítkem a podpisem, nečiní z hlediska předmětu daňového řízení svědeckou výpověď Miroslava Golda nepoužitelnou či nevěrohodnou.

Pokud žalovaný argumentoval okolnostmi uskutečnění jiných zdanitelných plnění, žalobce namítl, že pokud správce daně či žalovaný poukazovali na to, že se čísla účtů, které Libor Diviš nahlásil žalobci pro účely provádění plateb, lišila od čísla účtu, uvedeného ve zplnomocnění ze dne 3.12.2007, je to podle názoru žalobce bez významu. To, že úhradu obdržel Libor Diviš, který uskutečnil předmětné dodávky, vyplývá logicky z toho, že jmenovaný následně uskutečnil další dodávky. K uskutečnění těchto dalších dodávek by Libor Diviš neměl žádný důvod, pokud by úhradu za předchozí dodávky od žalobce neobdržel. Svědecká výpověď Stanislava Langra potvrzuje, že v praxi dodavatelé změny čísel bankovních účtů běžně nahlašují telefonicky, neboť jde o administrativní záležitost. Ze způsobu provedení úhrad za jiné dodávky nelze vyvozovat žádné předpoklady či závěry ohledně jiných dodávek, byť by šlo o dávky mezi týmiž subjekty. Na dodávky za hotové, uskutečněné Liborem Divišem, tedy nemůže mít vliv ani způsob plateb za dodávky posléze uskutečněné jiným subjektem, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal.

Pokud jde o skutečnost, že v rámci dožádání správce daně na Finančním úřadě v Zábřehu bylo zjištěno, že Libor Diviš je pro svého správce daně nekontaktní, pak žalovaný tuto skutečnost nemůže považovat za důkaz důvodnosti a oprávněnosti pochybností o tom, zda je pan Diviš skutečným dodavatelem předmětných dodávek. Nárok žalobce na odpočet DPH u plnění, uskutečněných Liborem Divišem, nemohl být zpochybněn ani na základě toho, že Libor Diviš nesplnil řádně své daňové povinnosti, případně včetně odvodu DPH z plateb přijatých od žalobce. Skutečnost, zda poskytovatel zdanitelného plnění řádně plní své daňové povinnosti, nemohl žalobce v rámci své běžné činnosti žádným způsobem ani ověřit, ani ovlivnit.

Pokud jde o unesení důkazního břemena žalobcem v daňovém řízení, má žalobce za to, že bylo bezpečně prokázáno, že Libor Diviš se s žalobcem dohodl na podmínkách uskutečňování dodávek, že Libor Diviš nechal na své náklady předmětné dodávky dopravit na pobočku žalobce, kde je převzal k tomu pověřený zaměstnanec žalobce a že Libor Diviš osobně na základě předloženého občanského průkazu převzal úplatu za takto poskytnuté

dodávky. Za těchto okolností bylo v daňovém řízení prokázáno, že byly splněny všechny objektivní podmínky pro vznik nároku žalobce na odpočet DPH podle ustanovení § 73 odst.1 zákona o DPH a nebylo správcem daně relevantně zpochybněno, že by tyto podmínky splněny nebyly.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný odvolací správní úřad v napadeném rozhodnutí zvýšil penále o částku 16.715,-Kč v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 141 odst.6 daňového řádu, když záměrem zákonodárce jistě nemohlo být sankcionování daňového subjektu za podání dodatečného daňového přiznání na daň vyšší za situace, kdy sám daňový subjekt zjistí důvody pro podání tohoto dodatečného daňového přiznání v období, kdy podání takového dodatečného přiznání není z procesních důvodů možné. Smyslem a účelem sankce v podobě penále je postihovat případy, kdy důvody pro zvýšení daně daňovému subjektu známy být měly nebo byly, avšak daňový subjekt sám neučinil odpovídající daňové tvrzení. O takový případ se však v případě žalobce nejedná.

Z obsahu vyjádření Finančního ředitelství pro hl.m.Prahu k podané žalobě vyplývá, že původně žalovaný je přesvědčen o tom, že žalobcem uvedené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí jsou neopodstatněné a odkázal na své vyjádření k příslušným bodům žalobce. V předmětném daňovém řízení byly provedené důkazy hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona o správě daní a ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu, závěr o tom, že žalobce v daném případě neunesl důkazní břemeno, má oporu v provedeném hodnocení důkazů a princip rozložení důkazního břemene v daňovém řízení byl plně respektován. Správní úřad rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, že zvýšení penále o částku odpovídající zvýšení doměřené daně v odvolacím řízení je v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 141 odst. 6 daňového řádu a institutu penále podle ustanovení § 37b zákona o správě daní a § 251 daňového řádu.

K jednotlivým žalobním námitkám původně žalovaný poukázal na zásadu volného hodnocení důkazů, podle které hodnotil důkazy podle vlastního uvážení při respektování základních principů hodnocení důkazů v daňovém řízení a respektoval i zásadu formální logiky. Bylo za těchto podmínek na žalovaném, jakou váhu tomu kterému důkaznímu prostředku přisoudí. Pokud žalobce namítá, že v daňovém řízení předložil doklady za hotové, vystavené na dodavatele Libora Diviše, vážní lístky dokládající zvážení každé dodávky Libora Diviše a příjmové pokladní doklady Libora Diviše, pak se jedná o účetní doklady žalobce, kterými lze účetně dokladovat přijetí konkrétního druhu a množství zboží do vlastnictví žalobce, avšak neprokazují, kdo je skutečným dodavatelem, tj. z vlastnictví té které osoby bylo převedeno konkrétní zboží dodávky barevných kovů. V průběhu dokazování vyšlo najevo, že při příjezdu konkrétního vozidla s dodávkou barevných kovů do provozovny žalobce v Olomouci postačuje k identifikaci vozidla a konkrétní dodávky z pohledu dodavatele, když řidič nahlásí jméno firmy vážnému při vážení vozidla se zbožím, či předá dodací list. V daném případě žádné dodací listy doloženy nebyly. Vystavením vážního lístku je pro žalobce určen dodavatel příslušné dodávky a další účetní doklady včetně předmětných dokladů za hotové vystavených jménem Libora Diviše navazují na vážní lístek s automatickým převzetím údaje o dodavateli. Jinými slovy - po vystavení vážního lístku a za evidování údajů na něm uvedených do účetního systému žalobce již nikdo totožnost dodavatele neověřuje a následně jsou vystavovány další účetní doklady. Nikdo nedosvědčil, že by pan Libor Diviš konkrétní dodávky barevných kovů předával, což ve spojení se zjištěními místně příslušného správce daně a s ohledem na absenci důkazních prostředků,

dokládajících uzavření obchodního vztahu znamená, že nelze mít za prokázané, že to byl právě pan Libor Diviš, kdo žalobci barevné kovy dodal.

Ani skutečnost, že pan Libor Diviš převzal od účetní žalobce peněžní částku, neznamená, že je také skutečným dodavatelem. Stejně tak mohl převzít peněžní prostředky pro jinou osobu, která navíc ani nemusela být plátcem daně z přidané hodnoty. Žalovaný proto logicky přihlédl ke skutečnosti, že ani jedna z následných dodávek, které byly hrazeny bankovním převodem, nebyla uhrazena na účet Libora Divíše. Ani dotazem na Ministerstvo vnitra se nepodařilo ztotožnit osobu Libora Divíše, přičemž původně žalovaný odkazuje na svá hodnocení příslušných svědeckých výpovědí zaměstnanců žalobce Nováka a Langra s tím, že tyto výpovědi neprokazují, že předmětné dodávky lze jednoznačně přičíst právě Liboru Divišovi jako podnikající fyzické osobě, jednající vlastním jménem a na vlastní účet. Rovněž v případě svědeckých výpovědí dopravce Leoše Kelicha a řidiče Dalibora Šindlera nesouhlasí žalovaný s jejich interpretací, kterou uplatnil žalobce v podané žalobě. Oba svědci potvrdili, že jednali s osobou, která se představila jako Libor Diviš. Tato osoba objednávala od tohoto autodopravce přepravu barevných kovů, avšak z této skutečnosti nelze - s ohledem na další zjištěné okolnosti - dovozovat, že předmětné dodávky za hotové dodával žalobci právě Libor Diviš. Svědci totožnost objednatele přepravy neověřovali a sama skutečnost, že pan Diviš přepravu barevných kovů objednal, neznamená, že byl i jejich dodavatelem. Svědecké výpovědi Kelicha a Šindlera a záznamy o provozu vozidla žalovaný hodnotil v souvislosti se všemi ostatními důkazními prostředky a výsledkem takového hodnocení může být pouze závěr, že vozidlo vozilo do provozovny v Olomouci barevné kovy, což je ve shodě s údaji na vážních lístcích. Komu však zboží patřilo před dodáním do areálu v Olomouci a od koho jej žalobce pořídil, tyto důkazní prostředky nedokládají. Uvedení svědci pouze potvrdili, kdo přepravu objednal.

Pokud jde o hodnocení svědeckých výpovědí Dalibora Šindlera a Miroslava Golda, žalovaný je povinen vycházet z obsahu svědeckých výpovědí a jestliže pan Gold, který byl přítomen u předmětných dodávek vypověděl, že se nikdy osobně s panem Divišem nesetkal, přičemž ten měl být podle pana Šindlera vykládce přítomen, nelze než konstatovat, že tyto výpovědi jsou ve vztahu k této okolnosti ve vzájemném rozporu. Podle názoru žalovaného však žalobcem uváděné nejasnosti nejsou podstatné, neboť skutečnost, že se pan Diviš vyskytoval v areálu žalobce v Olomouci za účelem inkasa hotovosti, připustil žalovaný na základě svědecké výpovědi Věry Vlasákové. Ani to však neodstraňuje rozpor v předmětných svědeckých výpovědích ohledně skutečnosti, zda byl pan Diviš přítomen předáváním a přebíráním konkrétních dodávek.

Žalovaný trvá na tom, že skutečnost, že dodávky byly hrazeny na účet jiného majitele a následně na stejný účet byly hrazeny také dodávky od jiného dodavatele zpochybňuje Libora Divíše jako skutečného dodavatele u dodávek za hotové. Stejně logický se jeví žalovanému závěr, že pan Libor Diviš nebyl příjemcem finančních prostředků v případě úhrad bankovním převodem, protože to nebyl on, kdo předmětné dodávky uskutečnil. Žalovaný má za to, že nepochybil, když okolnosti následných dodávek od téhož dodavatele zohlednil i při posuzování předmětných dodávek za hotové. Splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně posuzoval žalovaný u jednotlivých plnění samostatně, avšak nikoli izolovaně od ostatních dodávek. To znamená, že zjištění u dodávek s úhradami na bankovní účet ovlivnily posouzení důkazní váhy žalobcem předkládaných důkazních prostředků ve vztahu k předmětným dodávkám za hotové, avšak nebyly důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně z těchto plnění.

Žalovaný namítl, že žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že byl činěn odpovědným za řádné plnění daňových povinností včetně odvodu daně do státního rozpočtu u poskytovatele daňového plnění. Jestliže nebylo prokázáno, že poskytovatelem zdanitelného plnění byl Libor Diviš, nelze tvrdit, že mu v souvislosti s plněním ve prospěch žalobce povinnost přiznat daň vůbec vznikla. Žalobce však byl povinen prokázat, že poskytovatelem zdanitelného plnění byl právě pan Libor Diviš a pak by - z pohledu uplatnění nároku na odpočet daně - bylo zcela nepodstatné, zda dodavatel splnil či nesplnil své daňové povinnosti.

K obsáhlým citacím z judikatury Nejvyššího správního soudu k žalobním návrhům žalovaný uvedl, že respektuje rozložení důkazního břemene mezi správce daně, žalovaného a žalobce v daňovém řízení tak, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a je i nadále přesvědčen o tom, že okolnosti daného případu opravňují žalovaného k závěru, že důkazní břemeno stíhalo žalobce, který jej neunesl.

Pokud jde o námitku doměřeného penále, vztahujícího se k dodatečnému daňovému přiznání, žalovaný uvedl, že zvýšení penále má oporu v ustanoveních § 37b zákona o správě daní a § 251 daňového řádu. Za zdaňovací období leden 2008 byla daň žalovaným pravomocně dodatečně vyměřena z moci úřední, přičemž byly zohledněny také údaje z předmětného dodatečného přiznání. Ani sám žalobce přímý rozpor postupu žalovaného s citovanými ustanoveními zákona o správě daní a daňového řádu nenamítá. V daném případě se žalobce dovolává neopodstatněně i rozporu postupu žalovaného s účelem a smyslem uvedených ustanovení. Žalobce sice snížil nárok na odpočet daně z přijatých faktur od společnosti KEPP s.r.o. ve svém dodatečném daňovém tvrzení, avšak až poté, co byl správcem daně zpraven o tom, že pan Jan Hasalík, kterému žalobce hradil dodávky kovového odpadu, nebyl oprávněn uvedenou společnost zastupovat a že proto existují důvodné pochybnosti o správnosti údajů i na těchto přijatých fakturách. Žalobce sám neoprávněnost uplatněného nároku ve výši 83.576,-Kč uznal, proto správce daně ani žalovaný nepokračovali v dokazování. Nelze ale mít za to, že ke zvýšení dodatečně vyměřené daně nedošlo na základě důvodů, zjištěných správcem daně.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ustanovení § 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s., je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 14.3.2013 zástupkyně žalobce poukázala na to, že žaloba zásadně obsahuje dva žalobní body. Jednak jde o žalobní bod, který se týká dodávek Libora Divíše a jednak otázky doměření penále. Pokud jde o penále, odkázala v plném rozsahu na žalobu a repliku, pokud jde o Libora Divíše, odkázala rovněž na podanou žalobu s tím, že podle rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 6.12.2012, zn. C-285/2011 ve věci Bonik, nárok na odpočet je součástí konstrukce daně z přidané hodnoty,

nemůže být oddělován a jestliže daňový subjekt prokáže uskutečnění dodávek, pak nelze nárok na odpočet zpochybňovat. Soudní dvůr uzavřel, že odejmout nárok na odpočet lze pouze v případě, kdy je prokázáno, že daňový subjekt věděl, či mohl vědět o podvodu. Tento poukaz na rozhodnutí ESD nelze považovat za novou námitku, neboť toto rozhodnutí pouze potvrzuje námitku, že žalobce unesl důkazní břemeno uskutečnění dodávek od Libora Diviše. Finanční orgány nedostatečně hodnotily důkazní prostředky, neprovedly jejich hodnocení v jejich vzájemné souvislosti a nesprávně posoudily rozdělení či přenesení důkazního břemene. Z důkazních prostředků bylo zjištěno, že Libor Diviš měl jako dodavatel smluvní vztah se žalobcem, což bylo potvrzeno svědeckými výpověďmi zaměstnanců žalobce. Bylo prokázáno výpovědi svědků, že Libor Diviš objednal a zajistil dopravu pro dovoz dodávek do provozovny v Olomouci. Bylo prokázáno, že se dostavil a převzal hotovost za předmětné dodávky. Tyto skutečnosti tvoří ucelený obraz o tom, že dodavatelem předmětného zboží byl Libor Diviš. Finanční orgány se tímto komplexním obrazem odmítly zabývat, požadovaly po žalobci další důkazní prostředky, aniž by byl schopny konkretizovat relevantní skutečnosti, které by měly být pochybnostmi o oprávněnosti uplatněného nároku. Pokud finanční orgány dovozovaly neoprávněnost uplatněného nároku na odpočet z toho, že Libor Diviš byl nekontaktní, nelze tuto skutečnost považovat za relevantní.

Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí podané žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k podané žalobě s tím, že žalobce neunesl důkazní břemeno, finanční orgány jasně své pochybnosti vyjádřily. Pokud je poukazováno na živnostenský list Libora Diviše, ten dokládá pouze to, že vykonával činnost povolenou, nedokládá však ve vztahu k dodávkám pro žalobce nic jiného. K námitkám ohledně příslušenství daně žalovaný poukazuje na to, že penále bylo vyměřeno z moci úřední, stalo se tak v souladu se zákonem. Žaloba podle názoru žalovaného není důvodná, proto navrhl její zamítnutí.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

V předmětném zdaňovacím období v lednu 2008 uplatnil žalobce nárok na odpočet daně mimo jiné z dokladů, vystavených jménem daňového subjektu Libor Diviš, se sídlem Zábřeh, Postrělmovská 341/1, za dodávky barevných kovů v celkové výši nároku na odpočet daně 314.191,50,- Kč. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti údajů na uvedených dokladech podložené například zjištěními Finančního úřadu v Zábřehu, tedy místně příslušného správce daně pana Diviše a nesrovnalosti v úhradách faktur, vystavených jménem Libora Diviše. Proto dne 15.12.2008 zahájil kontrolu daně z přidané hodnoty u žalobce mimo jiné i za uvedené zdaňovací období. V rámci této kontroly byl žalobce vyzván v souladu s ustanovením § 31 odst.9 zákona o správě daní a poplatků k prokázání, že přijal plnění od pana Diviše v předmětu a rozsahu podle předložených dokladů. Správce daně následně vyhodnotil žalobcem předložené důkazní prostředky a důkazní prostředky získané svědeckými výpověďmi Zuzany Lockerové, Leoše Kelicha a Dalibora Šindlera ve věci přepravy deklarovaných dodávek barevných kovů a dne 28.7.2010 seznámil žalobce s hodnocením důkazních prostředků se závěrem, že v daňovém řízení nebylo prokázáno, že žalobce přijal plnění v uvedeném předmětu a rozsahu od dodavatele, uvedeného na předmětných dokladech.

Dne 27.10.2010 správce daně na základě zprávy o daňové kontrole vystavil žalobci dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2008 č.j.

255714/10/008513108915, jímž dodatečně vyměřil žalobci daň ve výši 371.191,-Kč a sdělil žalobci povinnost uhradit penále ve výši 74.397,-Kč.

Žalobce podal proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru dne 10.11.2010 včasné odvolání, v němž navrhl změnu předmětného dodatečného platebního výměru v podobě snížení dodatečně vyměřené daně o částku 314.191,-Kč a současně snížení odpovídající částky penále na částku 62.838,-Kč.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, v němž potvrdil správnost rozhodnutí správce daně a ztotožnil se s názorem, že žalobce neprokázal, že přijal dodávky barevných kovů od dodavatele Libora Diviše tak, jak je uvedeno na dokladech za hotové. Současně žalovaný při svém rozhodování zohlednil údaje, vykázané odvolatelem v dodatečném přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2008, podaném dne 24.2.2011, tedy před pravomocným doměřením daňové povinnosti za uvedené zdaňovací období. Žalobce v tomto dodatečném přiznání vykázal zvýšení daňové povinnosti o částku 83.576,-Kč. Z tohoto důvodu došlo ke zvýšení dodatečně stanovené daňové povinnosti v odvolacím řízení a současně byla navýšena částka sděleného penále. Žalovaný proto změnil dodatečný platební výměr žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vyházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.r.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo *de facto* zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2008.

Podle ustanovení § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně. Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Správce daně prokazuje oznámení vlastních písemností, skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti, skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní. Navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu. Správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti, založené ve spise.

Podle ustanovení § 93 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti. Orgány veřejné moci a osoby, které mají listiny a další věci nezbytné pro správu daní, které mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny za podmínek podle ustanovení § 58 na vyžádání správce daně listiny nebo jejich kopie a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání; ustanovení § 96 odstavec 3 se použije obdobně. Vyžaduje-li to účel řízení, může si správce daně vyžádat úřední ověření předložené kopie.

Podle ustanovení § 8 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

Městský soud v Praze považuje za nezbytné dále uvést, že daňová kontrola ve smyslu ustanovení § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v době zahájení kontroly u žalobce (dále též ZSDP), se provádí v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení účelu podle tohoto zákona. Daňový subjekt, u něhož je odváděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníkům správce daně mimo jiné povinnost zejména předložit důkazní prostředky, prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly. Má-li daňový subjekt prokazovat skutečnosti na základě výzvy správce daně, jako k tomu bylo v daném případě, pak je třeba učinit tak procesním postupem. Způsob, jakým správce daně daňové řízení provádí, upravuje část třetí zákona o správě daní a poplatků, označená jako řízení vyměřovací. Takovým řízením je nepochybně též řízení o dodatečném vyměření daně, když dodatečný platební výměr byl vydán podle ustanovení § 46 ZSDP, zahrnutého též do části třetí ZSDP.

Z uvedeného důvodu bylo na žalobci, aby splnění zákonných podmínek pro realizaci snížení své daňové povinnosti prokázal takovým způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, že je možné uvedené konkrétní skutečnosti daňově zohlednit tak, jak zákon stanoví a jak se žalobce v podaném daňovém přiznání domáhal. Účelem dokazování je zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, přičemž je to daňový subjekt, na němž je, aby prokázal správnost údajů, které v daňovém přiznání uvede. Uvedenou zásadu nelze vykládat tak, že správce daně má prokazovat, že údaje uváděné daňovým subjektem jsou správné. Zásadní otázkou pro posouzení oprávněnosti žalobních námitek tak podle názoru soudu zůstává, že žalobce tyto skutečnosti uváděné v daňovém přiznání nedoložil a neprokázal jednoznačným, určitým a pochybnosti nevzbuzujícím způsobem svá tvrzení o částkách, snižujících základ daně, které uplatnil v daňovém přiznání.

O jednotlivých žalobních námitkách, uplatněných žalobcem v podané žalobě, uvážil Městský soud v Praze takto :

Podle ustanovení § 72 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rok 2008, má nárok na odpočet daně plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Plátce má nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování

- a) zdanitelných plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu,
- b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně,
- c) plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud u těchto přijatých zdanitelných plnění by plátce měl nárok na odpočet daně, pokud by se zdanitelná plnění uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, nebo
- d) plnění uvedených v tomto právním předpisu pro zahraniční osobu, která neuskutečňuje ekonomickou činnost v tuzemsku, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží,

Odpočet daně lze uplatnit v daňovém přiznání, nebo při daňové kontrole. Plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatých zdanitelných plnění, která použije výhradně pro uskutečnění plnění uvedených v odstavci 2. Pokud plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak k uskutečnění plnění uvedených v odstavci 2, tak i plnění uvedených v ustanovení § 75 odstavec 1, je povinen krátit odpočet daně způsobem uvedeným v ustanovení § 76 tohoto zákona. Pokud plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro ekonomickou činnost. Pokud plátce u těchto přijatých zdanitelných plnění uplatní nárok na odpočet daně v plné výši, považuje se část přijatých zdanitelných plnění, kterou použije pro účely nesouvisející s jeho ekonomickou činností, za dodání zboží podle ustanovení § 13 odst.4 písmeno a/ nebo za poskytnutí služby podle ustanovení § 14 odstavec 3 písmeno a/ tohoto zákona.

Podle ustanovení § 73 zákona o DPH plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Nárok na odpočet daně lze uplatnit nejdříve za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo přijaté zdanitelné plnění nebo ve kterém byla přijata úplata, pokud z této úplaty plátcí vznikla povinnost přiznat daň. Nárok na odpočet daně má plátce u přijatých zdanitelných plnění, u kterých při dovozu zboží vznikla daňová povinnost nebo povinnost přiznat daň podle ustanovení § 23. Nárok na odpočet daně při dovozu zboží lze uplatnit nejdříve za zdaňovací období, ve kterém byla daň vyměřena nebo přiznána. Plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem. Nárok na odpočet daně nelze uplatnit po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, ve kterém mohl být nárok nejdříve uplatněn. Po uplynutí této lhůty je však plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění, u kterých mu vznikla při jejich přijetí povinnost přiznat daň na výstupu, pokud daň na výstupu z těchto plnění přiznal. Daňový doklad pro prokázání nároku na odpočet daně musí obsahovat všechny náležitosti stanovené tímto zákonem. Pokud doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje se nárok podle zvláštního právního předpisu.

K výkladu o rozsahu důkazního břemene, které stíhá daňový subjekt (v posuzované věci podle ustanovení § 31 odstavec 9 ZSDP), lze poukázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podle ní ani doklady se všemi náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH (tyto závěry jsou plně aplikovatelné rovněž na osvobození od

DPH), není-li prokázáno, že k realizaci tvrzené skutečnosti fakticky došlo. Žalobce se proto mylí, usuzuje-li na unesení důkazního břemene tím, že předložil zákonem předvídané dokumenty. Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovodit, že byl správce daně povinen prokazovat tyto skutečnosti za daňový subjekt a neučinil-li tak, uzavřít o vydání nezákonného rozhodnutí na základě neúplných skutkových zjištění.

Hodnocení žalovaného odvolacího správního úřadu o tom, že důkazy předložené žalobcem neprokázaly splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH u sporných obchodních případů nevykazuje znaky libovůle.

Daňový subjekt, jehož tíží důkazní břemeno, musí své obchodní aktivity přizpůsobit konkrétním podmínkám tohoto rizika a při obchodování (zvláště se značným finančním rozsahem) využít příslušných institutů. Námitky, podle kterých není žalobci zřejmé, jaké jiné než listinné podklady by mohly být v dané souvislosti předloženy, nejsou přiléhavé. Je totiž věcí daňového subjektu, jaké důkazní prostředky ve vztahu k prokázání tvrzené skutečnosti zvolí. Samotné přesné vymezení nástrojů, jimiž by bylo možno absolutně prokázat určité skutečnosti, není možné pro potřeby praxe definovat. Konkrétní vymezení či naopak přílišná obecnost by v konečném důsledku vyloučila nechtěně i případy, které by svou povahou měly spadat do určité kategorie. Nejvyšší správní soud "v odůvodnění rozsudku sp.zn. 8 Afs 14/2010 připomíná, že dokazování v daňovém řízení je vázáno mj. zásadou volného hodnocení důkazů (ustanovení § 2 odst.3 ZSDP) a posouzení závažnosti jednotlivých důkazních prostředků je v pravomoci správce daně.

Obecně může být příkladem přijetí dostatečných opatření např. situace, kdy se dodavatel, předtím než vstoupí do obchodních vztahů s pořizovatelem, přesvědčí o jeho důvěryhodnosti – například prověřením jeho daňového identifikačního čísla, zápisu do obchodního rejstříku a solventnosti, a vyžádá si informace také o přepravci zboží od dodavatele k příjemci. Je-li přepravní osoba odlišná od dodavatele a příjemce a obdrží-li dodavatel např. nákladní list, vystavený v souladu s ustanovením Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě (CMR), s vyznačením příjemce, že zboží převzal, pak spolupůsobily na vyhotovení tohoto dokladu tři na sobě většinou nezávislé osoby.

Ohledně sporného nároku na odpočet daně žalovaný odvolací správní úřad uvedl, že žalobce sice v daňovém řízení předložil formálně bezvadné daňové doklady, oproti tomu však stálo zjištění správce daně, že dodavatelé zboží nemohlo prokázat, že poskytli služby či že zboží získali tvrzeným způsobem a že je dále poskytli (prodali) žalobci. Nebyl-li tudíž žalobce k požadavku správce daně schopen jinými než předloženými doklady hodnověrně prokázat, že plnění od uvedených dodavatelů skutečně přijal, nelze přisvědčit jeho názoru, že závěr, že neunesl důkazní břemeno, je nesprávný a nezákonný.

V daňovém řízení předložené důkazy jsou považovány za důkazy formální povahy, jež však mohou - v obecné rovině - obstát pouze za situace, kdy tvrzené obchodní transakce nevykazují žádné pochybnosti; prokazování nároku na odpočet je tudíž prvotně záležitostí dokladovou, avšak současně je třeba respektovat soulad s faktickým stavem a pokud zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem daně deklarováno, nemůže být jeho důkazní povinnost splněna již pouhým předložením byť formálně správného daňového dokladu. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalobce, že je činěn odpovědným za neunesení důkazního břemene "cizích subjektů", neboť jde o objektivní skutkový stav, kdy

bezprostřední dodavatelé žalobce nebyli způsobilí k jemu poskytnutým plněním opakovaně doložit žádné důkazy a je proto podle názoru soudu zcela namístě se ztotožnit se závěrem žalovaného o tom, že nelze konstatovat, že by žalobce věnoval patřičnou pozornost svým kontrolním mechanismům.

Z uvedeného důvodu bylo na žalobci, aby splnění zákonných podmínek pro realizaci nároku na odpočet daně z přidané hodnoty a snížení své daňové povinnosti prokázal takovým způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, že je možné uvedené konkrétní skutečnosti daňově zohlednit tak, jak zákon stanoví a jak se žalobce v podaném daňovém přiznání domáhal. Účelem dokazování je zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, přičemž je to daňový subjekt, na němž je, aby prokázal správnost údajů, které v daňovém přiznání uvede. Uvedenou zásadu nelze vykládat tak, že správce daně má prokazovat, že údaje uváděné daňovým subjektem jsou správné. Zásadní otázkou pro posouzení oprávněnosti žalobních námitek tak podle názoru soudu zůstává, že žalobce tyto skutečnosti uváděné v daňovém přiznání nedoložil a neprokázal jednoznačným, určitým a pochybnosti nevzbuzujícím způsobem svá tvrzení o částkách, snižujících základ daně, které uplatnil v daňovém přiznání.

Jak již bylo výše uvedeno, základní pochybnosti, která byla v průběhu daňového řízení žalobci tlumočena a v odůvodnění zprávy o kontrole i vydaných rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, byla pochybnost o tom, že předmětné dodávky zboží skutečně pocházejí od tvrzeného vlastníka Libora Diviše. Žalobce se mýlí, domnívá-li se, že mu byly finančními orgány vytýkány nedostatky předložených dokladů či že na žalobce v rozporu se zákonem přenáší důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem, které žalobce ovlivnit vlastním jednáním nemohl (jako je například kontaktnost či plnění vlastních daňových povinností dodavatele Libora Diviše). Pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodné, zda žalobce ve svém daňovém řízení prokázal, že Libor Diviš byl vlastníkem zboží, které následně dodal žalobci. Pochybnosti o této otázce však i po provedeném řízení před správním soudem přetrvávají. Z tohoto důvodu soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 6.12.2012, zn. C-285/2011 ve věci Bonik, protože v tomto rozsudku byla skutková situace odlišná, když spornou byla zejména otázka, zda vůbec došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. V nyní posuzované věci dodávek od Libora Diviše nemá soud pochybnosti o tom, že k vlastnímu plnění došlo, tj. že kovový odpad byl kýmsi dovezen do provozovny žalobce, zvážen, složen a následně vystavené daňové doklady uhrazeny. Žalobce však nepředložil ani na výzvy správce daně žádný doklad o tom, že šlo skutečně o zboží pana Libora Diviše – plátce DPH. Protože uplatnění nároku na odpočet je vázáno na to, aby dodavatelem byl plátce DPH, je zapotřebí, aby tento dodavatel byl řádně a nesporně konkretizován, ztotožněn a bylo nepochybné, že jde o dodavatele, který je plátcem této daně. Tato skutečnost, na které je celý systém daně z přidané hodnoty a uplatňování nároků na vstupu založen, však nepochybně prokázána nebyla.

Pokud jde o námitku doměřeného penále, vztahujícího se k dodatečnému daňovému přiznání, které žalobce podal v průběhu odvolacího řízení, je ze spisového materiálu zřejmé, že za zdaňovací období leden 2008 byla daň žalovaným pravomocně dodatečně vyměřena z moci úřední, přičemž údaje z předmětného dodatečného přiznání byly žalovaným zohledněny. Žalobce snížil nárok na odpočet daně z přijatých faktur od společnosti KEPP s.r.o. ve svém dodatečném daňovém tvrzení, avšak učinil tak až poté, co byl správcem daně vyrozuměn o tom, že pan Jan Hasalík, kterému žalobce hradil dodávky kovového odpadu, nebyl oprávněn uvedenou společnost zastupovat a že proto existují důvodné pochybnosti o

správnosti údajů i na těchto přijatých fakturách. Žalobce sám neoprávněnost uplatněného nároku ve výši 83.576,-Kč uznal, proto správce daně ani žalovaný nepokračovali v dokazování. To však neznamená, že ke zvýšení dodatečně vyměřené daně nedošlo na základě důvodů, které byly zjištěny z jeho úřední činnosti správcem daně.

Městský soud v Praze závěrem uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku. Žalovaný byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhradu nákladů řízení představuje v dané věci náhrada jízdních výdajů žalovaného, a to za cestu osobním automobilem tovární značky ŠKODA OCTAVIA, reg. zn. 7B60793, z Brna do Prahy a zpět, celkem 438 km, tj. základní náhrada za použití motorového vozidla podle ustanovení § 157 odst.4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb. a náhrada za spotřebované pohonné hmoty podle ustanovení § 158 odst. 2 téhož zákona ve spojení s ustanovením § 4 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb., celkem tedy částka 2.325,80,- Kč. Dále bylo žalovanému přiznáno stravné ve výši 66,- Kč podle ustanovení § 2 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb. a parkovné v částce 80,- Kč. Celková výše nákladů řízení žalovaného tedy činí 2.471,80,- Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14.března 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu